

ΤΒΙΔΑΛΗΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 53

Τόμος. Η.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1854.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἵδε φυλ. 52).

— Πολὺ καλά! εἶπεν ὁ Άδριανὸς, καὶ ἀπόδειξε τῆς μετανοίας τοῦ θείου μου εὐρέθη, Κυρία... Μάλιστα, ἐνεπιστεύθητε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, καὶ καλῶς ἐπράξατε... Τὸ δνομα τοῦ Κλαυδίου Μουριὲ θὰ μείνῃ ἄγνον. Οἱ Άνδρες Χενιέρος θὰ ἔχει ἔνα προσέτι ὑπερασπιστὴν μεταξὺ τῶν λειτουργῶν τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, καὶ ὁ θείος μου θὰ ἔναι σ θερμότερος· συνήγορός του, σᾶς βεβαιῶ Κυρία... Φαίνεσθε ἀμφιβάλλουσα... Ἐννοώ τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην... ἀλλὰ θ' ἀφήσω τὸν θείον μου νὰ διμιλήσῃ ὅ ἴδιος, καὶ δὲν θ' ἀμφιβάλλετε πλέον...

Καὶ χωρῶν πρὸς τὸν Κλαυδίον Μουριὲ, ὁ Άδριανὸς ἔλαβε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, τὴν ἔθλιψεν οἰκείως, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς θελτικῆς.

— Αλήθεια, ἀφοῦς μου θέτε, φιλόστοργε πάτερ μου;... Μὲ ἡκούσατε;... Ἡλπισα ἀράγε

παραπολὺ εἰς τὴν καρδίαν σας τὴν πάντοτε γενναῖαν;

Οἱ Κλαύδιοι Μουριὲ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔδειξε τοὺς ὄφθαλμούς του ὑγροὺς ἐκ δακρύων, καὶ τὴν μορφὴν του, ἥτις διὰ τῆς γλυκύτητός της παρίστα ἔκτακτον ἀντιπαραθόσιν πρὸς τὴν μορφὴν τῆς παρελθούσης στιγμῆς, ἔθλιψε τὴν κεῖρα τοῦ Άδριανοῦ καὶ τῷ εἶπεν.

— Ή Κυρία Πρεσσοῦ εἶχε δίκαιον ἐλπίσασα ότι ἔμε διὰ τὴν σοφήραν ταύτην ὑπόσειν... Αλλὰ μόνον εἴχεν ἄδικον ἐλθοῦσα ἐδῶ προσωπικῶς... Διατί νὰ μὴ διευθυνθῇ εἰς σὲ, Άδριανὲ... χωρὶς νὰ μὲ ἰδῃ;... Ἐγώ, εἰς τὴν θέαν της, ἐπανέπεσα εἰς τὴν φρικτὴν παραφροσύνην μου... Τὸ πάθος διοικεῖ πάντοτε τὴν θέλησιν μου... Αἰσθάνομαι δὲ τὸ λογικόν μου ἀπεπλανήθη, καὶ ἐπεθύμουν διὰ τοῦ αἰματός μου νὰ λάβω συγχώρησιν... Δι' ὄνομα Θεοῦ, Κυρία, μὴ μὲ πλησιάζετε.. μὴ μὲ κυττάζετε· ἐνδοσῶ εἰμαι μακράν σας, ἔχω πεποίθησιν εἰς ἐμαυτόν... Ι' Ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς δουλεύσω μὲ ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν σας, χωρὶς νὰ κυττάξω τὸ βλέμμα σας... Καὶ σὺ Άδριανὲ, σὲ ὅρκίζομαι διτὶ θὰ σ' εὐχαριστήσω...

Άπόψε. — Άποψε; άνέκραζεν ἀκουσίως ἡ Κ. Πρεσσός. — Μάλιστα Κυρία, εἶπεν δὲ Κλαύδιος μὴ βλέπων αὐτήν ἀπόψε δὲ ἀνδρέας Χενιέρος ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, δηλαδὴ ἐνώπιον τῆς λαιμητόμου. — Τώρα, Κυρία, εἶπεν δὲ Ἀδριανὸς, ἔγγυωμα διὰ τὸν θείον μου, καὶ ἀν, ως δὲν ἀμφιβάλλω, ἔχετε τὸ θάρρος τῶν γυναικῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, θὰ παρασταθῆτε αὐτοπροσώπως εἰς τὴν δίκην, πλησίον ἐμοῦ. 'Η παρουσία μας] θὰ ἐπιφέρῃ περισσοτέραν ἐνεργητικότητα εἰς τὴν καλὴν ἀπόρτων τοῦ Κλαύδιου Μουριέ. — Θὰ παρασταθῶ, εἶπεν ἡ Κ. Πρεσσός, διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης. — Λοιπόν, Κυρία, εἶπεν δὲ Ἀδριανὸς θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὸ Λικαστήριον. Δύναμαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ προνοιακά; θέσεις . . . — Εἴμαι ἑτοίμη, εἶπεν ἡ Κ. Πρεσσός χωροῦσα πρὸς τὴν θύραν. — Μάλιστα, Κυρία, προσέθηκεν δὲ Κλαύδιος ἔχων τὸ πρόσωπον κολλημένον εἰς τὸ δικλίον παραθύρου πρὸς τὴν δόδυν, θὰ εὐχαριστηθῆτε ἀπὸ ἐμέ.

Οἱ Ἀδριανὸι προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Κ. Πρεσσό λέγων αὐτῇ.

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ σπεύσωμεν, διότι αἱ πρῶται θέσεις ἐνίστηται καταλαμβάνονται αἱ πρῶται συνομένους οἵτινες ἔρχονται πρῶτοι.

Η δὲ Ἀγγελικὴ περιμένουσα εἰς τὴν δόδυν ἐν φρικῇ ἀγωνίᾳ ἐπένειδε τὴν Κεμπησσαν ἐν ζωηρᾷ ἔκφράσει χαρᾶς.

— Άγγελική, τῇ εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μὴ φρεΐσαι καθόλου· εἶμαι μὲν καλοῦς φίλους, ὅπαγε καὶ περίμενε με εἰς Χαϊλλά καὶ μὴν ἀνησυχήσεις οὐδόλως ἀν βραδύνω πολύ.

Οἱ φοιτηταὶ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου δὲν ἀπειχώρησαν τοῦ ἀκροατηρίου καὶ μετὰ τὰς δύο μάλιστα πρωινὰς συνεδριάσεις, καὶ μόλις διλίγχι θέσεις ἔμενον ἐπὶ τῶν θρανίων τῶν προνομιούχων ἀλλ' δὲ Ἀδριανὸς λίγαν γνωστὸς εἰς τοὺς κλητήρας, κατώρθωσε νὰ εῦρῃ θέσιν τῆς Κ. Πρεσσοῦ συικρόν ἀπέχουσαν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐστὸ δρόμος παρ' αὐτῇ εἰς τὸ διάκενον παραθύρον. Ήκούστο δὲ ἔξωθεν ἀντηχοῦν τὸ ἄτμα «Θὰ γεννῇ! διέτε δὲ ματσαλιωτικὸς θούριος ἀπεδήμησεν εἰς τὸν στρατόν» ἐν τούτοις αἱ φωναὶ τῶν ἀδόντων ἡταν λίγην ἐκποθενημένωι· καὶ ἵννοτε τις διτὶ ἡ μέθη τοῦ αἰματοῦς μετεβάλλετο εἰς νάρκην, καὶ διτὶ τὸ ἱερίωμα ἔβλεπε διαστελλόμενον τὸ πλήνος τῶν θυμάτων τοῦ.

Η Κυρία Πρεσσός ἐμέτερης μίαν πρὸς μίαν τὰς αἰώνιους στιγμὰς τῶν δύο ώρῶν αἵτινες ἐπέκρεπε νὰ διέλθωσι πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως, τῇ, συνεδριάσεως.

Τέλος, πούσθη κίνησις ἐκτάκτος εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, καὶ οἱ κατηγορούμενοι εἶχοσι καὶ δικτὼ τὸν ἀριθμὸν ἐλθόντες ἐκάθισαν εἰς τὰς ξύρας τῶν ὑποδικῶν. Ἐφαίνοντο ἐκεῖ ἀνδρες καὶ γυναικες πάσης ἡλικίας καὶ πάσης τάξεως. Οἱ Γραμμάτεις ἀνεμίγνυσεν εἰς τὰ σηματα ὅντας, τὸ σηματα τῶν Μονμορανσοῦ, Μονταλαμέρ, τοῦ βαρόνου Τράγκη. Εἰς τὸ σηματα τοῦ Χενιέρου ἡ

Κ. Πρεσσόν ἀνήγειρε τοὺς ὄφθαλμοὺς, καὶ εἶδε τὸν περίδοξον ποιητὴν δρθιον καὶ γαλήνιον ως δὲ ήρωϊκώτατος; τῶν Ἑλλήνων προγόνων του, τῶν στωτικῶν.

Οἱ ἀνδρέας ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα φύλλον χαρτίου, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸ ὄντατον τους τελευταίους στίχους οὓς ἡ φωνὴ τοῦ δεσμοφύλακος διέκοψεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς φυλακῆς οἱ στίχοι οὓτοις ἦσαν οἱ ἔξις.

Τῆς ὥρας ἡμέρας τὸ τέλος

Τελευταῖα τις αὖτα δροσίζει,

Καὶ τοῦ δύοτος Φοίβου τὸ βέλος

Μὲ τὴν λάμψιν ὥχρα τὸ στολίζει!

Εἰς τὸν θρόνον καὶ ἔγώ τοῦ θαράτου

Προσεγγίζω, τὴν λύρα ταρύω,

Καὶ νὰ ψάλω ζητῶ τὸ ἄσματά του . . .

Κ ἔγώ ἴσως τὸ στάδιον κλειτοῦ!

Ίσως πρίν η ὁ λυρός προφθάσῃ

Τὸν μονώδωρον κύκλον νὰ κλειστοῦ,

Πρὶν ἐξήκοντα τόκα περάσῃ

Καὶ χαλκόθρους πρίν ἔτι ἡχήσῃ

Ίσως λύθη τὸ ὄντερον σκότος,

Πρὶν ὁ στίχος αὐτὸς τελειώσῃ,

Πρὶν τὸν δεύτερον εἴρη δὲ πρῶτος

Καὶ χύμειρ τετραστίχου μοργώσῃ . . .

Εἰς τὰ τείχη τὰ μαῦρα τοῦ τρόμου,

Ἐξυπνά τοῦ δημίου τὸ βῆμα

Τὴν ἥχι τοῦ μακροῦ διειδρόμου,

Καὶ ίητει τὸ ἀλένον τοῦ θῦμα.

Στρατιώταις αἰσχροὶ τὸν προυργοῦσι . . .

Τὸ σκομά μου ἥχει εἰς τοὺς θόλους.

Εἰς τὴν θύρα μου ἥθεται κρούση, . . .

Οἱ τελευταῖοι στίχοι δὲν ἔγινε ποτέ.

Ο Χενιέρος συνέπειταν ἐν προσοχῇ τὸ φύλλον καὶ ἐστράφη ποδὸς τὸ ἀκροατήριον, ως ἵνα ζητήσῃ θεματοφύλακα ἄξιον τῶν τελευταίων του στίχων.

Τότε, δὲ οἱ λόγοι τῆς 24. Ιουλίου κατέβησαν ἐπὶ τὸν δρίζοντα, καὶ δέσμη ἀκτίνων φωτεινῶν σύνομενων εἰοῦθεν ως λάρψις πυρκαϊκή εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐφώτισε τὸ περικαλλέστατον πρόσωπον, τὸ τεθλιμένον τῆς Μαργαρίτας ως ἀνέψωτική τὴν Θεοτόκου διαν ἐκλαίεις, Γολγοθᾶ.

Οἱ ποιητὴς εἶδε τὴν εὐγενῆ ἐκεῖ ην καὶ ωχράν μορφήν, της οἱ ἀτενεῖς δρθιαλμοὶ συνεδέοντο μεταξὺ τῶν ἁδικῶν τοῦ, ἀνεγνώσιεν εὐθὺς τὴν Κ. Πρεσσόν καὶ ἀπεκαλύψεν εἰς τὴν Μαργαρίταν πάντα την εὖν πάροχει ἔξοχον καὶ υψηλὸν εἰς τὴν εὐγενιούσυνην ἐκφραζόμενον διὰ βλέμματος η διὰ κινήματος. Η θαυμασία αὖτις σιωπήλη σκηνὴ τοῦ ποιητοῦ ἐφρίνετο ως πιστὴ μετάφρασις τοῦ κατανυκτικοῦ ἀτματος τοῦ Σικελώνος.

Οἱ δικασταὶ εἰσῆλθον. 'Ο Κλαύδιος Μουριέ εκάθητε παρὰ τὴν γωνίαν τῆς τραπέζης πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ τῆς Κ. Πρεσσοῦ· ἀλλὰ τὰ βλέμματά του οὐδὲν ἐζητήσαν ἐν τῇ αἰθουσῇ η στάσις αὐτοῦ ἦτον ἐπιτακτική ἀνευ προσποιή-

σεως και απετελει μοναδικήν τινα άντιθεσιν πρὸς τὴν ἀγοραίαν παράστασιν τῶν παρακαθημένων συναδελφῶν του. Ο δὲ Ἀδριανὸς δοτὶς ἐγνώριζε τὸν θεῖόν του, και ἐμάντευε πάντοτε τὶ καλὸν ή κακὸν ἔμελλε νὰ τράξῃ, ἐφάνη λίγη εὐχαριστημένος ἐκ τῶν προιμίων του, και ἀνεκοίνωσε τοῦτο ἐν διλίγοις χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν Κ. Πρεσσό.

Ἐ Μαργαρίτα ἴστατο σεμνοπρεπής και κατέστελλε πᾶν αἰσθημα δυνάμενον νὰ τὴν προδώσῃ. Εἴναι οὖν μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην, μόνον τὸν ἄνδρεαν Χενιέρον Θύξιντεν, ἀλλὰ πολλὰ βλέμματα ἐταστῶν διετοξεύοντο ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκείνῳ. Ὡρεῖς δὲ νὰ προφυλάσσεται ἐκ τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας, ἐκβιάζουσα τὴν θέλησιν τῆς ή Κυρία λοιπὸν Πρεσσοῦ ἐθεώρει ἀδιαφόρως τοὺς δικαστὰς, τοὺς θεατὰς, διὰ τοῦ ηθους γυναικὸς ήτις περὶ οὐδενὸς ἐνδιαφέρεται, και ἡν διπλῇ περιέργεια φέρει εἰς τὸ δικαστήριον.

‘Η παραμονὴ τῆς ἐννάτης Θερμιδώρου.

Ἐ συζήτησις ἥρχισε και δι Γραμματεὺς ἀνέγνω τὸ κατηγορητήριον τῶν εἰκοσι ὅκτω.

Οι συνήγοροι ἀπῆσαν καθὸ περιττοῖς ἐπρόκειτο δὲ μόνον νὰ πιστοποιηθῇ ή ταυτότης, τύπος συνοπτικῆς ἐπινοηθείς παρὰ τοῦ Φουκιέ και τοῦ Δερβουα.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κατηγορητηρίου τοῦ ἄνδρεου Χενιέρου ἡκούσθη ἐν σιγῇ θρησκευτικῇ παρὰ τοῦ κητού τοῦ συνήθως λίαν θορυβόδους, και ὅπερ καύσων πνιγῆρος τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέπνιγεν εἰς δικαστήριον λοιμοῦ δῖζον.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη εἶναι ἀξία τιδιαιτέρας μνείας κυρίως ἐνεκεν τοῦ ἐξ αὐτῆς προχαλεσθέντος συμβάντος, παραδειγματικοῦ εἰς τὰς δικαστικὰς σκηνάς.

« Ο ἀντώνιος Κεντίνος Φουκιέ, ἐπίλεγόμενος Τενβίλ, Εἰσαγγελεὺς τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου ἐκθέτει δτὶ δυνάμει ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Δημοσίου ἀσφαλείας τῆς Ἐθνικῆς Συμβατικῆς συνελεύσεως, δ ἄνδρεας Χενιέρος, ἡλικίας τριάκοντα και ἐνὸς ἑτῶν, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, φιλολόγος, πρώην ὑπασπιστής και διοπτράτης διά τὸν Δυμουρίε, κατοικῶν παρὰ τὴν δόδον Κλερδ, 97, προσήχθη ἐνώπιον τοῦ ἐπιναστατικοῦ δικαστηρίου κατηγορούμενος δτὶ ἀνεκηρύχθη ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ.

« Ο ἄνδρεας Χενιέρος προσπαθήσας, ὡς και πολλοὶ ἄλλοι, νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν δημοσίων ἀρχῶν, ἀνεμίχθη μετὰ τῶν ὑπερασπιστῶν αὐτῆς μεταξὺ τῶν δοπίων ἀπέκτησε τὸν βαθμὸν τοῦ γενικοῦ ὑπασπιστοῦ διοπτράτηγου τοῦ στρατοῦ τῆς ἀρκτοῦ. Φαίνεται δτὶ συνέδραμεν δπον ἐπιτηδείως ἐδύνηθη τὰς προδοσίας τοῦ ἀτίμου Δυμουρίε, μετὰ τοῦ δοπίου εἶχε τὰς στενωτέρες σχέσεις ἀλλὰ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ

προδότου Δυμουρίε, ἐφρόντισε νὰ καλύψῃ τὴν πρώην διαγωγήν του.

« Ἐν τούτοις οἱ ὑπόνοιαι τὰς δοπίας ή διαγωγῆς του διήγειρε προύκαλεσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ νὰ τὸν θέσῃ εἰς ἀργίαν και νὰ τὸν διατάξῃ ν ἀποσυρθῇ εἰς τὸν δῆμον Βρετείλης ἐκεῖ, ῥαδιουργεῖ, ζητεῖ νὰ διαιρέσῃ τοὺς πολίτας, νὰ ἐνσπείρῃ εἰς αὐτοὺς τὸ σπέρμα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου· συκοφαντεῖ τὰς ἐν ισχύει ἀρχὰς εἰς ὑπόμνημα, τὸ δοπίον ἐνεργεῖ, και ὑπογράφουσα πολίται τοὺς δοπίους ἐξαπατᾷ και ἀποπλανᾶ.

• Συνεπέλα δὲ τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως, ἐ Εισαγγελεὺς συνέταξε τὴν παρούσαν κατηγορίαν... »

Ο Χενιέρος ἐγερθεὶς, ἔζητησε τὸν λόγον.

— Όμιλει και ἔστο σύντομος, εἶπεν εἰς τῶν δικαστῶν. — Θύξιντεν ὑπότομος, ἀπήντησεν ἡσυχίας δ Χενιέρος. Τὸ κατηγορητήριον δὲν περιέχει εἰμὴ πραγματικὰς πλάνας προφανεστάτας. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξα διασπορτής, μήτε ὑποστράτηγος. Ποτὲ δὲν ὑπηρέτησα εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἀρκτοῦ· τὸ στρατιωτικὸν στάδιον μου μόλις ἐξ μῆνας διέκρισε και πρὸ τοῦ 1789. Διετέλεσα ὡς ἀνθυπολοχαγός, κατὰ τοὺς ἐξ τούτους μῆνας εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ Στράσουργον δὲν ἐγνώρισα ποτὲ, οὔτε καν εἰδα τὸν στρατηγὸν Δυμουρίε. Δὲν κατέκησα ποτὲ εἰς τὸν δῆμον Βρετείλης, ποτὲ δὲν συνέταξα ὑπόμνημα. Τέλος δὲν ἔχω τίποτε κοινὸν, ἔχαιρουμένου τοῦ δύναμος, μετὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸ κατηγορητήριον.

— Αὐτὸς εἶναι ἀληθέστατον, εἶπεν δ Κλαύδιος Μουρίε, δστις προήγγελλεν ἡδη διὰ ψιθυρισμῶν ὑποκώφων προσεγγίζουσαν τινὰ ἔκρηξιν.

Τὸ ἡφαίστιον προπαρεσκεύαζε τὴν λάθαν του.

Ο Ἀντώνιος Κεντίνος Φουκιέ, ἐπικαλούμενος Τενβίλ ἐνέβλεψε τὸν Κλαύδιον διὰ βλέμματος ἀετείου, και ἐγειρόμενος ἐν μεγαλοπρεπεῖς ἀρχοτος δημοσίου.

— Εκπλήττομαι, εἶπεν, εὑρίσκων ἔνα ἀγτιλέγοντα μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου.

— Περίεργον! εἶπεν δ Κλαύδιος, τύπτων διὰ τῆς σιδηρᾶς πυγμῆς του, ἐπλήττεσαι πολὺ εὐκολα σύ! ἀλλ ἐδῶ ὅλος ὁ κόσμος διαψεύδει τὸ κατηγορητήριον σου. Εἶναι μῦθος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· ὁ κατηγορούμενος πολίτης Ἀνδρέας Χενιέρος εἶναι γνωστός ὡς σύ, Εἶναι συγγραφεὺς! ποτὲ δὲν ἦτον εἰς δημόσιον δημόσιον ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ἀξιωματικὸς ἀνωτέρος. Ἐρώτησε περὶ τούτων τὸν τυχόντα. Ποφ διαβολο ἔλαβες αὐτὰς τὰς πληροφορίας;

Ψιθυρισμὸς ἐπιδυκιμασίας διέδραμεν εἰς τὸ ἀκροατήριον. Και αὐτὸς δ Κλητήρης ἐμειδίασεν ὡς συμφωνῶν.

Ο δὲ Φουκιέ ἔλαβε διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ κατηγορητήριον, και τὸ ἀνέγνω αὐθίς, ἡ τούλαχστον ὑπεκρίνετο δτὶ τὸ ἀνεγίνωσκε διὰ νὰ ἐπινοήσῃ ἐπιχείρημα τι.

— Ο! τῷ ἐφώνησεν δ Κλαύδιος ματαίως ἀνα-

γινώνται τὰ ἔγγραφά σου! καὶ ἔως αὔριον ἂ, τὰ
ἀναγνώσῃ, δὲν θὰ γίνωνται ἀληθῆ.

Ἐνορκός τις λαβὼν τὸν λόγον εἶπε.

— Βλέπω ἐδῶ διαφόρους πολίτας ζητοῦντας;
τὸν λόγον διὰ νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ λεγόμενα τοῦ
πολίτου δικαστοῦ Κλαύδιου Μουριέ.

Ο δὲ Φουκή ἐκοξύνεις βλέμμα κερχυνοβόλον
ἔπι τοῦ ἀκρατηρίου.

— Τὸ ἐπικαστατικὸν δικαστήριον, εἶπε, δὲν
ἀκροατεῖς οὔτε δικηγόρους οὔτε μάρτυρες φωτίζεται
μόνον ἡποὺ τὴν συνέδησιν του, καὶ εἶναι ἀλάνθαστον.
Εἰς τὸν ἀλίχιστον θόρυβον διατάττω τὴν
ἐκάνωσιν τῆς αἰθούσης. Διπού, κανεὶς μὴ ταράχῃ
τὸ δικαστήριον εἰς τὴν διασκεψίαν του! Σὺ μᾶς τα-
ράττεις! εἶπεν ὁ Κλαύδιος ἐκτείνων τὸν κυκλώ-
πειον βραχίονά του πρὸς τὸν εἰπαγγελέα ἀρρούδο-
μολογεῖτε. περὶ ὅλων δὲ τὸ κατηγορητηρίον σου
περιέχεις ὅλις ἀνύπαρκτα γεγονότα, τότε, ὅμολο-
γησον τὴν πλάνην σου ἢ τὴν παραδρομήν σου, καὶ
διάταξον τὸν ἀπόλυτον τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ με-
λήματος τῷ Μουσᾷν. Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ
παιδίον τοῦτο.

Ο Φουκή, ωχρὸς ἐπὶ τοῦ βήματός του ἐξηκολούθει
οἱ ἀναγνώσκων τὰ κατηγορητήρια, καὶ τύπτων
αὐτὸν διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς ἀνέρχεται.

Καὶ ἐντοσθετῷ ὅλα ταῦτα ἐγράφονταν ἐπὶ τὴν
βάσιν πληροφορῶν ἐπισήμων. Δὲν ἔδυνάμην νὰ τὰ
τρεύω ἐγώ μάνος; — Καὶ ἵστησαι αὐτὸν ἐπράξεις,
εἶπεν ὁ Κλαύδιος, ἀλλὰ χωρὶς σκοπὸν, πιθανῶς.
Ἐμπρὸς, ἀ, προσθέμεν εἰς ἄλλον ὑπόδικον, καὶ δὲ
διάταξαι τὴν ἀπόλυτον τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ με-
λήματος τῷ Μουσᾷν. Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ
παιδίον τοῦτο.

Τὸ ἀκροτήριον ἐξηκολούθει ἐπιδοκιμάζον διὰ
ψιθυρισμοῦ ἥτοχου καὶ εὐμενοῦς δοτις κατετά-
ραττε τὴν ἀκοὴν τοῦ Εἰσαγγελέως.

Τότε εἰς τῶν δικαστῶν ἐγερθεὶς ἥλθε καὶ εἶπε
κυρφίως, λέξις τινάς, εἰς τὸν Φουκή.

Ο δὲ δικαστὴς οὗτος ἥτον ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ
Κολλώ Δερβουά.

Ο Φουκή ἡκροάσθη οὐ μεγίστη προσοχῇ τὰ λε-
γόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ ἐφανη πο-
λὺ εὐχαριστημένος δικαστὴς ἐπικανῆλθε, εἰς τὴν
θέσιν του.

— Πολεῖται, εἶπεν ὁ Φουκή ἐκτείνων τὰς δύο
χειράς πρὸς τὸ ἀκροτήριον, Πολεῖται! ἡ παιδα-
ριώδης ἐνστάσις ἡ γενομένη πρὸς ὅλιγους, ἀφήρεσσεν
ἥδη ἡπὸ τὸ δικαστήριον, πολύτιμον χρόνον.

— Εἶναι παιδαριώδης ἡ ἐνστάσις αὐτή! ἀνέ-
κραξεν ὁ Κλαύδιος τύπτων τὴν τρίπεζην ἀ! εἰ-
ναι παιδαριώδης!

Διάφοροι ἐνορκοί καὶ οἱ δύο ὄλλοι δικασταὶ ἡ-
γέρθησαν μανιώδεις διὰ νὰ ἐπιβάλωσι σιωπὴν εἰς
τὴν συνάδελφόν των, καὶ ὁ Φουκή βλέπων δὲν ὑ-
ποστηρίζεται ὑπὸ ἰσχυρῆς μερίδος τοῦ δικαστη-
ρίου ἀνέκραξε.

— Τίποτε δὲν πρέπει νὰ διακόψῃ τὸν δ. δρόν
τῆς δικαιοσύνης. Θά κηρύξωμεν ὑπόδικους τοὺς
ταράχεις, ὅποιοι καὶ ἀνῶτι.

Ἄλλος οἱ ψιθυρισμοὶ πρὸς τὴν ἀπελήνη ταύτην,

δὲν ἔστιν εύνοιος. Ο δὲ Φουκή ὑπεκρίθη δὲν δὲν
ἔνόντες τὴν ἀληθῆ σημασίαν των, καὶ ἐξηκολού-
θησε.

— Μεταβαίνομεν λοιπὸν εἰς ἄλλο κατηγορητή-
ριον, καὶ θ' ἀπορρίψωμεν τὴν ἐνστάσιν... — Τὴν
παιδαριώδη! εἴπεν μονολογῶν ὁ Κλαύδιος.

Ο Αδριανὸς ἐνέβλεψε τὸν θεῖον του διὰ βλέμ-
ματος σημαίνοντος. « Μετριάσθητι, μὴν ἐνοχο-
ποιεῖτε, ὑπερασπίζωντας.

Ο Μουριέ ἐνσήσες ἔξετεινε τοὺς βραχίονάς του
ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῶν τὴν κε-
φαλήν του ἡμικλείων τους ὁρθολιμούς, ὡς ὁ λέων
εἰς τὸ νεῦμα τοῦ δυσαρεστηθέντος κυρίου του.

— Τὸ κατηγορητήριον, ἔξηκολούθησε λέγων ὁ
Φουκή, θι ἥτον ἀτελεῖ, ἐὰν εἰς αὐτὸν δὲν ἔστιν
προστεθειμένα καὶ ταῦτα. Ο Ἀνδρέας Χενιέρος εί-
ναι διαντάκτης τοῦ περιχρήματος τοῦ ἀριθμοῦ
ΙΙΙ τῆς ἐφημερίδος τῶν Παρισίων, καὶ ἡ κατη-
γορή αὐτὴ εἶναι ἡ βρυτάτη ὅλων περιέχει ἐν
μικογραφίᾳ ὅλην τὴν ἐγκληματικὴν ζωὴν ἐνδε
ἀντεπικναστατού. Θ' ἀρνηθεῖν ἐπίσης δὲτι δὲ
Ἀνδρέας Χενιέρος είναι διαντάκτης τοῦ ἀσεβοῦς
αὐτοῦ ἔργου;

Ο Κλαύδιος Μουριέ ἐκύιταξε λοιδῶς τὸν ἀφε-
ψιόν του καὶ ἀνέσεισε τοὺς ὄμους.

— Οἱ πολίται ἐνορκοί, ἐξηκολούθει ὁ Φουκή,
θὰ ἐκτιμήσουν ἄλλως τε τὴν ἀξίαν τῶν ἀρνήσεων
τούτων, καὶ τῶν ἀξιώσεων μου. ἔξι ὅλων δύως αὐ-
τῶν, προκύπτει γεγονός πασιδηλον, προφανέστα-
τον, ἀναντίρρητον, δὲ οἱ Ανδρέας Χενιέρος ὑπῆρξεν δὲ
πρῶτος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τῶν Παρισίων.

— Καὶ ἡ ἐλευθεροτυπία! διέκοψεν δ Κλαύδιος...

— Η ἐλευθεροτυπία! ἀνέκραξεν δ Εἰσαγγελέως
δὲν ἐπιτρέπει τὰ ἀντεπαναστατικὰ ἄρθρα. — Ἄ!

η ἐλευθερία σου ἀπαγορεύει τὸ πᾶν! εἶπεν δ Μου-
ριέ ἐνακαγγέλων νευρωδῶς. — Ο! ἐνορκοί θὰ ἐ-
κτιμήσουν, εἶπεν δ Φουκή μετὰ φευδοῦς ἀξιοπρε-
πείας. Βλέπετε δὲτι δ Εἰσαγγελέως ἀπέδειξε κατὰ
τὰς συζητήσεις ταύτας μεγάλην μετριοπάθειαν...

— Περίεργον! στείλατε μας ὄλους εἰς τὴν λαι-
μητόμον! ἀνέκραξεν δ Μουριέ. — Κανεὶς ἐδῶ δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ δίδῃ διαταγὰς, εἶπεν δ
Φουκή, καὶ ἐγώ αὐτὸς κλίνω τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον
τῶν ἀποφάσεων τῶν πολιτῶν ἐνόρκων. Ή συζη-
τήσις ἐπικυρώσει. — Ήως! η συζητήσις ἐπικυρώσει! ἐ-
φώνησεν δ Κλαύδιος· οὔτε λέξιν δὲν ἔκουσε κα-
νείς τοιούτοτρόπως ταίζεις η δικαιοσύνη μὲ εἴ-
κοσι δικτώ κεφαλάς; — Πολεῖτα δικαστά, Κλαύ-
διος Μουριέ, εἶπεν δ Φουκή, δὲν είσαι ἐδῶ δ συ-
νηγόρος οὐδενὸς, καὶ σοι λέγω διὰ τελευταίαν
φοράν δὲτι τὸ δικαστήριον δὲν θέλει συνηγόρους,
καὶ δὲν ἔχει τὸν καιρὸν νὰ τοῦ ἀκροτίσται.

Η διάτκεψις ἡσχιστενοὶ οἱ εἰκοσι δικτώ κατηγο-
ρούμενοι συνιωμέλουν λίγην ἥσχως, καὶ κατὰ συμ-
πλέγματα ως ἀπρόκειτο περὶ δίκης ποινικῆς
ὅλως, ἔνοης εἰς αὐτοὺς· εἰς τοὺς δυστυχεῖς χρό-
νους της, ή Γαλλία, ἔδιδεν εἰσέτι εἰς τὸν κέσμον
τὰ λαμπρότερα περιχρήματα ἡρωϊσμοῦ ἀρχα-

κεδ. Τὰ τέκνα της, εἰζευρον ν' ἀποθηκεωσι γελῶντα εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης ὡς καὶ ὑπὸ τὴν λαιμητόμον. Οὗτοι δὲ, καίτοι ἡ πολιτικὴ ἔξετρέπετο εἰς ὑπερβολὰς, ή τιμὴ τοῦ τόπου ἔμενεν ἀνέπαφος.

Οἱ Ἀνδρέας Χενιέρος, εὔρων εὐκαιρίαν εἰς στιγμήν τινα θορύβου, ἔξετεν τὸν βραχίονα, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Κ. Πρεσσού τοὺς τελευταίους στίχους του.

Ἡ Μαργαρίτα ἔλαβε τὸ χαρτίον διὰ τοῦ σεβασμοῦ δι' ἣ πρώτη χριστιανὴ αἰσθάνεται εἰς τὰ λεῖψαν μάρτυρος.

Τὸ σκότος ἐπέκειτο ἥδη εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ δύο μόνον λαμπτῆρες ἔβριπτον ἀπαισίαν λάμψιν ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων, τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ ἀκροστηρίου. Ἀπαγγελλομένης δὲ τῆς ἀποράσεως, βαθεῖα σιγὴ ἐπῆλθεν.

Οἱ πρόεδρος οὐδεμίαν ἀπήγγειλε σκέψιν· ὀνόμασε μόνον τοὺς κατηγορουμένους ἐν σειρᾷ καὶ μετὰ ταῦτα ἀπήγγειλε καθ' ὅλων, ἔχιρουμένου

ἔνδος, τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Κραυγὴ πόνου σφροδοῦ ἀντήχησεν ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου τοῦ αἵματος ἀλλὰ τὸ σκότος ἐκάλυπτε τὴν γυναικα τὴν αἰσθανθεῖται τὸν σπαρακτικὸν πόνον.

Μόνος δὲ Ἀδριανὸς ἐνόπιος τὸ πᾶν, ἔλαβε δὲ τὴν χειρα τῆς Κ. Πρεσσού καὶ τὴν ἔθλιψεν.

Ἄλλα, σχεδὸν εὐθὺς ἡ κραυγὴ αὕτη τῆς μεγίστης ἀγωνίας ἐξέλιπεν ὑπὸ βροντὴν ἐκραγεῖσαν ἀπὸ στέρων χαλκῶν· φωνὴ φοβερὰ ἡγέρθη λέγουσα.

— Εἰσθε τρομεροῦ ἁγκλήματος ἔνοχοι! εἰσθε δικαστήριον δολοφόνων! μὲν αὐτὸν τὸν τρόπον θέλετε νὰ ἐμπνεύσετε εἰς τὸν λαὸν τὴν ἀγάπην τῆς Δημοκρατίας! Εἴκοσι ἐπτά κεφαλὰς παραδίδεται εἰς τὰς χειρας τοῦ δημίου! μιᾶς μόνης φειδεσθε καὶ ταῦτης τυχαίως! ἀπάνθρωπος περίγελως! ἐπιείκεια γελοιωδεστάτη καὶ αἰματηρά! ἀπολύτε ἔνα ἄνθρωπον διὰ νὰ ἔχετε τὴν ἐντιμον πρόφασιν νὰ σφέξετε εἴκοσι ἐπτά.

Η φωνὴ τοῦ Φουκιέ Βοηθούμενήν ἔκ τῆς δλακῆς τοῦ δικαστοῦ τοῦ Κολλὼ Δερβουά ἡπείλησε διὰ νὰ καταστείλῃ τὴν φλογερὰν ὄργην τοῦ Κλαύδιου Μουριέ. Ἄλλος πρώην ἀνθύπατος τῶν Βερσαλλιῶν δὲν ἐδειλίᾳ ἀπέναντι ἀνάνθρωπον οἶτινες ἀσπίδα εἶχον τὸν τρόμον κρύπτοντες οὕτω ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴν ἀνανδρίαν των. Οἱ Κλαύδιος ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν τοῦ δικαστηρίου, καὶ διπλιζόμενος δι' ὑπεστηρίγματός τινος ἀνέκραζεν ἐν βροντώδῃ φωνῇ.

— Αφήσατέ με νὰ περίσσω! αφήσατέ με νὰ ἐξέλθω ἀπὸ ἀπὸ ἄντρον τοῦτο τῶν τίγρεων! Ἀδριανέ! Ἀδριανέ! ποῦ εἰσαι; Ἐλα νὰ μ' εῦρῃς! Ἐλα ἀς ἀφήσωμεν δλους τοὺς ἀνθρώπους τούτους εἰς τὴν αἰσχρὰν δίψυν τοῦ αἵματος! Ἐλα Ἀδριανὲ, ἀγωμεν εἰς τὸν στρατὸν! ἀγωμεν εἰς τὰς ἡρωκὰς μάχας, ἀγωμεν εἰς τὸν δόξαν καὶ εἰς τὴν τικήν.

Οἱ Ἀδριανὸς στηρίζων εἰς τὸν βραχίονά του τὴν Κ. Πρεσσού ἡμιτινῆ, ἀνέβη ἐπὶ τὸ βάθρον ὅπου δικαιούδιος, Μουριέ ἐκερδένου τὸν Φουκιέ Τενβίλ καὶ τὸν Κολλὼ Δερβουά.

Ἐνοπλοι περιεκύλουν τοὺς καταδίκους τῆς ὁγδόνος Θερμιδώρου καὶ ἐμπόδιζον πάσαν μετ' αὐτῶν συγκοινωνίαν. Οἱ Κλαύδιος κατέστη, διεπέρασε τὸ πλήθος τῶν φρουρῶν διὰ τοῦ κυριαρχικοῦ ἐκείνου θράσους τοῦ ἀρχιρούντος πάν τὸ ἐμποδών καὶ σφίγγων τὸν Χενιέρον εἰς τοὺς βραχίονάς του, τῷ εἰπεν.

— Οἵταν ἀνήρ μεγαλοφυὴς, δι' σὲ, ἀποθηκευτεί εἰς τὸ Ιερίωμα, οἱ δῆμοι δὲν βρεδίνουν νὰ τὸ ἀναβῶσι. Χτίρε, φίλε μου, δὲν εἶμαι πλέον δικαστής, εἴμαι στρατιώτης.

Η Κόμησσα Πρεσσού ἐστρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ μέχρι τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ κατὰ τὴν διεύθυνσιν ἢν ἡνέωξεν ὁ ἴσχυρὸς τοῦ Κλαύδιου βραχίων. Οἱ Ἀνδρέας Χενιέρος ἔξεβαλε κραυγὴν χαράς, καὶ τὰ χείλη του προσηλώθησαν εἰς τὸ στόμα τῆς Μαργαρίτας.

— Οἱ διμέναιοι μου ἐτελέσθη! ἀνέκραξε παρχερόμενος ἐν ἐκστάσει ὁ θάνατος αὔριον μοῦ είναι γλυκύς.

Οἱ φρουροὶ καὶ τὸ πλήθος ἐκλαϊον ἐνούσει ἐκαστος διτὶ ἡ τρομερὰ ἐκείνη σφραγὴ ἡτον ἡ τελευταίκη τινὲς μάλιστα ἡλικίου εὐτυχεστέραν τὴν ἐπιοῦσαν.

Ἔπειταντο δὲ κατὰ μίαν ἡμέραν.

Οἱ Κλαύδιος προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Μαργαρίταν καὶ ἐξῆλθεν ὑπερηφάνως ἐκ τοῦ δικαστηρίου μὴ ἀπαντήσας τὸ ἐλάχιστον ἐμπόδιον, καὶ τοι ὁ Φουκιέ Τενβίλ ἀπέλυσε κατ' αὐτοῦ τινὰς τῶν μάλιστα ἀτρόμων στρατιωτῶν του.

Ἀφιχθεὶς εἰς τὴν ὁδὸν δὲ Μουριέ εἶπεν εἰς τὴν Μαργαρίταν καὶ εἰς τὸν ἀνεψιόν του.

— Κάτι τι μὲ λέγει διτὶ ἡ ἐκατόμην αὕτη δὲν θὰ θυσιασθῇ δὲν θέλει πλέον δικόσμος νὰ βλέπῃ αἷμα τὸ Παρίσιον ἐπινίσταται κατὰ τῶν τριῶν λαμπτήρων του. Λοιπὸν Κυρία, ἐλπίζετε, ἐλπίζετε! Μίχ γυνὴ εἰς τὴν ἐποχήν μας είναι γόνιμος μεγάλου μέλλοντος βλέπω χρηστοὺς οἰωνούς. Εἴναι κατὰ τὸν παρελθόντα μηνα ἀνήρ τις, ἔστω καὶ ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ροβεσπιέρρου, ἐτόλμακ νὰ εἴπῃ καὶ νὰ προξῇ εἰς ἐν δικαστήριον διτὶ εἴπα καὶ ἐπράξῃ ἐγώ, διλαδούς καὶ οἱ στρατιώται θὰ τὸν κατεξέσχουν ἀμέσως; εἰ; χίλια κομμάτια, ίδετε πώς ἡ θρασύτης μου μένει ἀτιμώρητος! διότι διότι καλῶς ἐννέστη τὴν στιγμήν! Εμάντευσα τὰς συμπαθείας τὰς δρύγωσας πέριξ ἐμοῦ, καὶ μεταξὺ αὐτῶν προσέτι τῶν ἐνόρκων. — Εἶχετε λοιπὸν ἐλπίδα τινα; ηρώτησεν ἡ Μαργαρίτα διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης. — Μάλιστα Κυρία, πολὺ μεγάλην ἐλπίδα. Εμπρωτοί, τρέχω καὶ εὐθείαν εἰς τοῦ Ροβεσπιέρρου... — Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! διέκοψεν δι τὸ Κ. Πρεσσού μὴν ὑπάγετε· ἡ ἐπίσκεψις αὕτη δὲν θὰ χρησιμεύσῃ καθόλου καὶ ίσως θὰ σᾶς ἀποβῆ ὀλεθρία. Μετὰ τὸ πρὸ διλίγου κινημά σας, δ

Φυλετικέρρος πρέπει νὰ ξηραί μανιώδης ἐναντίον ὑμῶν, διότι ὁ Φουκιὲ Τενβίλ τῷ ἔστειλεν ξῦθη τὴν ἐκθεσίν του. — Κυρία, εἶπεν ὁ Μουριέ, θὰ σᾶς συνοδεύσωμεν ὁ Ἀδριανὸς καὶ ἕγω μέχρι τῆς οἰκίας μας· ξηραίς θὰ περάσωμεν τὴν νύκτα ἔξω, καὶ θὰ ιδωμεν τοὺς φίλους μας. Αὔριον ἀμαρτημένης ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ιδῇ καὶ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ περὶ παντὸς δτι θὰ ἔχωμεν πράξει.

“Η Μαργαρίτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ δὲν ήθελησε πλέον νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς σκοποὺς τῶν δύο νέων καὶ θερμῶν φίλων της.

Ἐλπίς τις ἔλαμψεν εἰς τὸ σκότος τοῦ μέλλοντος, καὶ τὰ βλέμματα τῶν πολιτῶν ὅλων τὴν ἔβλεπον τὴν ἐλπίδα ταῦτην.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου δὲ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του ὁ Κλαυδίος Μουριέ χαιρετήσας σεβασμίως τὴν Κ. Πρεσσού, εἶπεν εἰ; τὸν Ἀδριανόν.

Συνόδευσε τὴν κυρίαν Κόμησαν. Σύστοις την εἰς τὴν ἀγαθὴν οἰκονόμου μου, καὶ κατάβη γρήγορα σὲ περιμένω.

“Η δὲ Κ. Πρεσσού ἔδραξε τὴν χειρα τοῦ Κλαυδίου, καὶ τὴν ἥσπασθη.

Καὶ ὁ Μουριέ ἀνασκιρτήσας σπασμωδικῶς,

— Κυρία, εἶπεν, ἀξίζετε ν' ἀποβάνη τις διὰ σᾶς, πρὸ πάντων σήμερον, ὅτε ὁ θάνατος εἶναι τόσον εὔκολος.

Τὸ ἀρατεραμένον δρύφρακτον.

Γένηρξε, λέγει ἀρχαῖος ἴστοριογράφος, συνέχρος τις οἰωνὸς προσγείων τὴν πτῶσιν τοῦ τυράννου Μαξεντίου, καὶ τὴν νίκην τοῦ Κωνσταντίνου· τὸ ἱπποδρόμιον καὶ τὰ ἀμφιθέατρα ὅπου ἔρρεε τὸ ἀνθρώπινον σἷμα ἐγκατελεῖσθαι σχεδὸν ἐν γένει. Καὶ τὸ Κολισπόν αὐτὸν ἐρημώθη, καὶ δταν ἡ προκήρυξις τοῦ πιτακίου ἐκάλει τὸν λαὸν εἰς τελετὴν τινὰ θανάτου, σπάντοι. Θεαταὶ ἐν τοῦ ὄχλου ἐφίνοντο εἰς τὰς βαθύτερας τῶν υψηλῶν στοόσιν.

Τὸ παιγνίδιον τοῦ αἵματος δὲν δύναται νὰ πραταθῇ ἐπὶ πολὺ. Κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ ὄχλος γίνεται πρὸς αὐτὸν ἐμπαθής καὶ συρρέει, ἔπειτα τὸ ἀηδίατον καὶ ἀφένει τὸν δῆμον μόνον ἀπέναντι τοῦ μάρτυρος.

Δὲν εἴπορει τις νὰ διμιήσῃ πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων, ὑπέρ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπίνου πείρας τῆς σεβαστῆς ταύτης ὅμαθειας, ητίς ἐπιμένει τηροῦσα τὴν χαρακτῆρά της πρὸ ἔξι χιλιάδων ἔτων!

Οἱ Ἡλίος τῆς 9 Θερμιδώρου δὲν ἐφώτισεν ἀνατέλλων, εἰμὴ δικιαρίθμους θεατὰς εἰς τὰ πρόθυρα τῶν φυλακῶν. Δύο ἀμαζαι ἀνέμενον πρὸ τοῦ ποδοῦ των προσδοκῶνται τὸ φορτίον τὸ ὑπερσχεμένον εἰς τὸν δῆμον.

Κατὰ τὴν πάραμονήν τῶν μεγάλων κρίσεων, αὗτινες εἶναι εἰσέτι τὸ μυστήριον τοῦ μέλλοντος οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων μαντεύονται πάντοτε καὶ ἔχουσι τὰ μέλλοντα νὰ τοῖς συμβῶσι, καὶ σπανίοι· ἀπατῶνται, διότι τὸ σύνολον τοῦ λο-

γισμοῦ ἐνὸς ἔκατομμυρίου κατοίκων ἀποτελοῦσιν ἔνα προφήτην.

Καὶ ἔλεγον λοιπὸν πρὸς ἄλλολους σποράδην εὐ τοῖς συμπλέγμασι μυστικῷ τῷ τρόπῳ.

— “Ἡ συμβατικὴ κατὶ προειμάζει. — Τι;

— Ἄ! θὰ ίδωμεν. — Λέγουν δτι ὑπάρχει συγκυμωσία τῶν ὄρειων κατὰ τοῦ Ρούσσεπιέρρου.

— Δὲν εἶναι δύνατόν με. — Τινὲς μάλιστα βενεδιοῦν δτι τὸν ἐπιστόλισκον χθὲς διαβάνοντα τὴν ἀγορὰν τῶν Ἰακωβίνων. — Δὲν εἶν' ἀληθές. — Σχες ἐπαναλαμβάνω δ, τι μοὶ εἶπαν. — Τὶς Βεζαίου εἶναι δτι κατὶ προσχεδιάζεται. — Εντοσούτῳ εἰδα τρεῖς ἀμάξες, δύο διευθυνομένας εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὸ δημαρχεῖον. — Λοιπὸν ποῦ θὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν αὐτούς; — Εἰς τὸ ἀνατετραμένον δρύφρακτον! — Λέγουν δτι εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, δὲν θέλουν πλέον νὰ βλέπουν τὰς ἀμάξες τῶν καταδίκων τὰς διευθυνομένας εἰς τὸ Δρύφρακτον τοῦ Θρόνου. — Τιθόνται αὐτὴ δὲν εἶναι διασκέδασις δι' ἐν προάστειον. — Οἱ κάτοικοι ὑπογράφουν ἀναρροπὴν περὶ τούτου. — Διετί πολλὰ, τὸ δρύφρακτον τοῦ Θρόνου λέγεται ἀνατετραμένον; — Νόστιμον! διότι ἀνετράπη ὁ Θρόνος. — Ἄ! — ‘ΟΚυλλὼς Δερβουά τὸ εῦρεν αὐτὸν τὸ ὄνομα.

Μεγάλη ἥσυχία ἐπέκειτο εἰς τοὺς ἐν ὑπαίθρῳ γενομένους τούτους διαλόγους. Ἕκούντο δὲ μόλις πλησίον τερετίσματα τινὰ τοῦ θάγη γενῆ! καὶ ἄλλα δειλῆ, τὴν φωνὴν ἀδύμενα ἄσματα, πρὸς ἡδονὴν τοῦ ὄχλου χορὸς ἔμενεν ἀδιάφορος.

Ἔχησε δὲ ἡ ὥρα καθ' θηνὸν· χθὲν ἡ ἀπαισία εἰρηκτή οἱ χωροφύλακες ἥλασσαν τοὺς ἵππους πρὸς τὰς δύο ἀμάξες, ἀδικφοροῦντες σταϊκῶς εἰς τὰς ὕδρεις τῶν γραιῶν, κίτινες ἔθεωρον, τὸ λιθόστρωτον ἐκείνο ὃς αἰώνιον κτήμα των,

Οἱ εἴκοσι ἐπτά κατάδικοι ἀνέβησαν εἰς τὰ ὄχηματα τῆς τελευταίας ταύτων δόσις πορίας, καὶ πάντα βλέμμα ἐστράφη πρὸς αὐτούς, περίεργον καὶ συν παθές.

Εἰς τὸ πλήθος ἐκείνο οὐδεὶς ἐγίνωσκεν δτι δύο μεγάλοι ποιηταὶ ἔμελλον νὰ ἱκτίσωσι διὰ τοῦ αἵματος των τὸ διπλοῦν ἐγκληματικόν τοῦ μεγάλου περιεργού.

Οἱ ἀνδρέας Χενέρος δρυθος ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμάξης εἶδεν ἀναβάνοντα κατόπιν του, κατάδικον λίαν γνωστὸν καὶ λίαν προσφιλή, τὸν ποιητὴν τῶν Μηνύῶν, τὸν σοχολαστὴν τοῦ Βιργίλιου· δ. Χενέρος ἔτεινε τὴν χειρα πρὸς τὸν Ρούχερ, καὶ ἡ μορφὴ τοῦ ἐφιδρύνθη δι' ἀκτίνος τίνος χαρᾶς οὐρανίου.

— Ναι! τῷ εἶπε.

Ναι! ἐπειδὴ τὸν φύλο μοῦ τὸν ἀγενέσικο πάλιν, ‘Ηδη μέλλει βέβαια μορφὴν τὰ λάθυρα ἀλληρ, καὶ ἥδη, καθὼς φατεται, πραΐκει τὴν ὄργην της, ἀφοῦ ἥριθμην ἐδώ κατὰ τὴν θέλησιν της.

— Οι στίχοι εἶναι ἀξιόλογοι, εἶπεν ὁ Ρούχερ, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν ἀκρίβειαν τῆς παραβολῆς· ἐδοῦ δὲν εἶναι κανεὶς Πυλάδης· ἀλλὰ δύο Ορέσται.

Ἐν τούτοις ἡ πάνθιμος συνοδία ἔξηκολούθει τὴν πορείαν τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἵππεών πολλῶν ὀλίγα μόνον παράθυρα ἡνοίγοντα κατὰ τὴν διαβάσιν πολλοὶ μάλιστα τῶν διαβατῶν βλέποντες μακρόθεν τὴν συνοδίαν καὶ τὴν συνήθη πομπὴν τῶν ἑκλεκτῶν τῆς λαϊμητόμου, εἰσῆρχοντο ταχέως εἰς τὰς παρακειμένας στενὰς ὁδοὺς, διὰ νὰ μὴ βλέπωσι πλέον ὅτι ἐπὶ πολὺ χρόνον εἶδον.

Ἐτιμέρα ἡτο λαμπρά ὁ χρυσὸς καὶ διάπειρος κατεπλημμύρουν τὸν οὐρανόν· αἱ κορυφαὶ, οἱ πύργοι, τὰ κωδωνεῖα, αἱ στέγαις περιεκυλοῦντο ὅποι ἀτμοσφάρικες φωτεινῆς· ὁ ἥλιος τοῦ θερμιδώρου ἐξέχυνεν ἀφθόνως τὴν χαράν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν, ἡτις ὑπείκουσα ὡς βλαξ ἐφόνεις τὰ τέκνα της ἐν πρὸς ἐν διὰ. τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Κολλὸς Δερβουά καὶ τοῦ Φουκὲ τῶν δύο ἐκείνων τυράννων τῶν καθημένων ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Συμβατικῆς.

— Εἴμεθα εὔτυχέστεροι τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου Βαλλὺ, εἰπεν δὲ Ρούχερ βλέπων ἡδυποθέως τὴν ζωγόνον λαμπρότητα τοῦ ἥλιου. Δεν θὰ κριώσουμεν εἰς τὸ ἱερίωμα. — Τωδότι, εἰπεν δὲ Ανδρέας, είναι μέγα εὐτύχημα, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ τρέμωμεν ἐνώπιον τοῦ δημίου· ὁ ἀτυχῆς Βαλλὺ ἐτρεμεν ἀπὸ φύγος. — Παράδοξον, εἰπεν δὲ Ρούχερ, τοῦτο μὲν ἐνθυμίζει ἐν ὥραιον ἐπιθετον τὸ δόποιον διαργίλιως ἔρρψε μὲ θαυμασίαν τέχνην εἰς τὴν ἀρχὴν ἄλλου στίχου...

Ἡ ἀμάξα προέβαινεν ἀδιακόπως. Εισῆλθεν εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου τὸ σχεδὸν ἐρημον· ἀπασα ἡ ἐργάτις αὐτοῦ νεολαία περιεβάλλετο δόξαν ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς μάχης· οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ δὲν ἐξέχεινον πλέον διὰ νὰ ἴδωσι τὰς καθημερινὰς ἀνθρωπίνους θυσίας.

Ἐφαίνετο ἡδονοχημά τις ὑπέρυθρον καὶ πενθοστεφές μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν τοῦ ανατετραμμένου δρυφράκτου... Ήτον τὸ ἱερίωμα.

Οἱ Ανδρέας Χενιέρος ἐξήταξεν ἐν μεγίστῃ ἀκριβείᾳ πάντας τοὺς διαβαίνοντας διότι ἐνδιμίζεν ἀδύνατον νὰ μὴ δεχθῇ κατὰ τὴν ἐσχάτην ἐκείνην ὥραν τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς φίλου τινός, ἐπὶ τῆς δοῦ, ἡ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ ἱεροῦ ματαρος· ὁ ποιητὴς δὲν ἤπατάτο.

Τὸ ἄρμα τοῦ Θυνάτου ἀνεκόπη πρὸ τῆς κιγκλίδος τὸ πλῆθος εἰχε σχεδὸν λησμονήσει τὴν δόδον ἐκείνην. Ἐράνιοντο ὀλίγοι ἄνδρες, γρατιέ τινες γυναικεὶς λευκότριχες καὶ καυμία νεάνις τοῦ ὄχλου. Οἱ δήμιοι πενθίμωις ἔχων ἐδείκνυεν ὅτι κατέβλιθετο διὰ τὴν ἐρημούλαν ἐκείνην· τὸν λόγον οὐδὲλως ἐνόσει, διότι αἱ σκηναὶ τοῦ μακροῦ κύτου καὶ αιματηροῦ δράματος καθίσταντο ὅσημέραι μᾶλλον πολυτίθημοι καὶ μᾶλλον σοβαραί· τὴν φρεάν αὐτὴν δὲ πέλεκυς ἐμελλε νὰ πέσῃ εἰκοσι καὶ ἑπτάκις, καὶ νὰ σχηματίσῃ κρήνην αἴσιατος, καὶ οἱ Παρισινοὶ ἔλοι δὲν ἤσαν ἐκει! Ιδού τι προύζειεν τὴν μελαγχολίαν τοῦ δημίου.

Παρὰ τοὺς πόδας μιᾶς τῶν στηλῶν τοῦ ἀνατετραμμένου δρυφράκτου σύμπλεγμά τι ἐκ δύο ἀν-

δρῶν καὶ μιᾶς γυναικὸς ἀνέμενεν ἢπο τῆς πρωτεύοντος συμβούλου.

— Καυμία πλέον ἐλπίς! καυμία ἐλπίς! ἐλεγεν ἡ γυνὴ ... καὶ οἱ πόδες της ἐκάμποντο. — Κυρία, δὲ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐλεγεν δὲ Ἀδριανὸς, ἐλπίζετε ἀκόμη... Τὸ πᾶν εἶναι προδιατεθειμένον· ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λκου ἐφθασεν εἰς τὸ ἐπτάκρον. Μία σταγῶν αἴματος ἀκόμη καὶ οἱ δῆμοι πνίγονται ἀμέσως εἰς τὴν ἑκείλιστν του! ὁ λαός, ἰδέτε τὸν Κυρία, δὲν θὰ συγχωρήσῃ τὴν τρομερὰν σφαγὴν τῆς σημερον. — Μάλιστα, Κυρία, ἐλεγεν δὲ Κλαύδιος στηρίζων τὴν Μαργαρίταν εἰς τὸν βραχίονα του, μάλιστα, δὲ Ἀδριανὸς βλέπει καλά. Εἴδαμεν δόλους τοὺς φίλους μας, τὴν παρελθοῦσαν νύκτα. Είναι δόλοι ἐδῶ. Περιμένουσιν δόλοι καθὼς ἡμεῖς, τὸ σύνθημα τὸ μέλλον νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἐνυικῆς συνελεύσεως, καὶ τοῦ συνθήματος δοθέντος ἀνατρέπομεν τὸ ιερίωμα κραυγάζοντες. Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

— Ιδού! ἐρχονται! εἰπεν δὲ Μαργαρίτα δεικνύουσα διὰ ὄφαλμον ὑελώδους τὰ σχήματα τῶν εἰκοσι ἑπτά. — Νινέ! ἐρχονται! εἰπεν δὲ Κλαύδιος... . . . ἐλπίζετε, ἀκόμη Κυρία! ἐλπίζετε! — Τὸν βλέπω, εἰπεν δὲ Μαργαρίτα διὰ φωνῆς ἡγωνιώδους, τὸν βλέπω... . . είναι δὲ πρῶτος... . . ζητεῖ τινα εἰς τὸ πελῆθος... . . Βαστάσατέ με... . . δὲ ἥλιος σκοτίζεται... . . βυθίζεται ἡ γῆ... . . Βαστάσατέ με, κατορθώσατε νὰ μὲ τοῦ ἀκόμη μίαν φρεάν διαβαλνων... . . καὶ ἐπειτα, δὲν θὰ ἐπιθυμήσω πλέον τίποτε.

Ἡ ἀμάξα διέβη πάρα τὴν γράμμην ὃσου ἤσαν οἱ τρεῖς συνομιλοῦσες· δὲ Χενιέρος ὄφθος εἰς τὰ ἐμπροσθεν τοῦ θριαμβικοῦ ἀρμάτος, εἰδε τὴν Μαργαρίταν καὶ σύνολος δὲ ἔρωτος του δὲν εἶχεν ἀποταμιεύσει διὰ μακρὰν ζωὴν, ἐπεφάνη εἰς δὲν μόνον βλέμμα του.

Οἱ λαός ἔμενεν ἄφωνος, σοβαρός, ἀκίνητος. Ἄνδρος τινες ἀποφασιστικοὶ θὰ ἐξέναντο νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲ τι ἐξετελέσθη τὴν ἐπομένην καὶ δὲ Ανδρέας Χενιέρος δὲν θὰ ἀπέθυνοκεν εἰς τα τριάκοντα αὐτοῦ ἔτη! ἀλλ’ ἐπρεπε τὸ εὐγενὲς ἐκείνο καὶ τελευταῖον θύμα διὰ τὸ λυκαυγὲς τῆς ἐννάτης θερμιδώρου. Ἡ ἐλληνικὴ δημοκρατία ἐξώριζε τοὺς ποιητὰς στέφουσα αὐτοὺς δι’ ἁνθέων· δὲ τοῦ Φουκιὲ Τενβίλ τοὺς ἐξώριζεν ἀπὸ τῆς ζωῆς στέφων αὐτοὺς δι’ αἴματος.

Οἱ Ρούχερ ἐφάνη δὲ πρῶτος ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τῆς λαϊμητόμου τοῦ προδόμου αὐτοῦ τοῦ Θυνάτου· ἐφαίνετο καὶ τότε ὡς καὶ πάντοτε ζεμέριμνος, καὶ οἱ ὄφαλμοι τοῦ ἐκύτταζαν τὴν ὥραιαν δενδροτειχίαν τὴν ἀπολήγουσαν εἰς Βενσένην μὴ καταδεχόμενοι νὰ σταματήσωσιν ἐπὶ τοῦ δημίου.

Μετά τὸν Ρούχερ δὲ Ανδρέας Χενιέρος ἐδειξε τὴν ὥραιαν καὶ εὐγενὴ κεφαλὴν του, πάντοτε γαληνίον, ἡν διωρεὶ δὲ δῆμος ἐδραζεν ὡς οὐτιδανὴν κεφαλὴν δολορόνου.

Οἱ πέλεκυς ἐπεισε... .
Καὶ ἡκούσθη κραυγὴ φρεάδης... . . δὲ πέλεκυς ἐκείνος ἐκτύπησε τὴν αὐτὴν στιγμὴν τὴν κεφαλὴν

γινακιός τινος, διότι τὸ κτύπημα εἶστάθη ἀπὸ τοῦ ἱερώματος εἰς τὴν βάσιν τῆς στήλης. Άνω ψυχαὶ συγχρόνως ἀνέβησαν πτερόεσσαι εἰς τὸν οὐρανόν.

Οἱ Ἀδριανὸς ἔχθη ἐπὶ τὸν Κ. Πρεσσὸν διὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ· τὸ πλῆθος συνεκινήθη· ἄνδρες ῥικενδόται· ἔκλαιον καὶ κατηρῶντο τὸ δικαστήριον.

Ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει τὸ ἔργον της.

Ἡ Κ. Πρεσσὸς μετηνέθη παρὰ τοῦ Κλαυδίου καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ εἰς μικρὰν γειτονικὴν οἰκίαν, καὶ τὸ πλῆθος ἐκολούθει ἔνδακρον.

Άλλὰ πᾶσα περιπόνησις ἡτον ματαία. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Οἱ Κλαυδίος Μουριέ καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἡγρύπνησαν παρὰ τὸ πτῶμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἀφοῦ τῇ ἀπέδωκαν τὰ τελευταῖα χρέη, κατέλιπον τοὺς Παρισίους καὶ κατετάχθησαν ἀπλοὶ στρατιῶται εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἀρκτοῦ καὶ τῆς Σάμοβρης Μεσσην. Εἰσέβαλον τότε τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἰς τὰς κάτω χώρας μετὰ ἔνδοξον στρατείαν ἥτις ἐδόξατο τὰ ὄνδρατα τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Πισεγρῦ καὶ τοῦ Μορώ.

Οποία λαμπρὰ ἐποχὴ διὰ τὸ στρατόπεδον!

MERY.

ΤΕΛΟΣ.

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΝΑ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ.)

(Συνέχεια δρα φυλ. 52).

Κυρία, ἀνεκάλυψα ἐκ τῆς φυλακῆς μου ἓνα μῆλιον μακράν ἀπὸ ἔδω, μίαν πεπαλαιωμένην λέμβον, δεμένην εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ὑπάγω νὰ τὴν λύσω καὶ νὰ ἐγκαταλειφθῶ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ἀστασίαν τῆς θαλάσσης. Τῆς θαλάσσης; Δίκαιε Θεέ! Καὶ δὲν βλέπεις ὅποια τρομερὰ τρικυμία ἔγειρεται; Τὴν βλέπω, καὶ ἐντοσούτῳ θὰ δράξω αὐτὸ τὸ μέσον, διότι δὲν εἶναι τόσον βέβαιον διτοι θὰ χαθῶ εἰς τὰ κύματα, ἐνῷ ἀν μείνω περισσότερον εἰς αὐτὸν τὸν ὀλέθριον τόπον διθένατός μου εἶναι ἀφευκτός. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ χαθῶ εἰς τοὺς βυθοὺς τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς διθάνατός εἶναι διλγώτερον σκληρὸς εἰς ἐμὲ ἐπειδὴ θὰ ἀποθάνω μακράν ἀπὸ τοὺς ὄφελμούς τοῦ τυράννου τῆς πατρίδος μου. Αἴ! καλὰ λοιπὸν, δὲν θὰ ἀναχωρήσῃς μόνος, ἀπεκρίθησαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ. Ἰδού ήμεταις αἵτινες ἀπεφασίσαμεν νὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν πάντοι ὅπου τὰ κύματα σὲ διδηγήσουν καὶ νὰ ζήσωμεν ἢ νὰ ἀποθάνωμεν μαζὸν μὲ σέ. Αἱ ὑπάγωμεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ ἐναντίον τῆς τρικυμίας, ἀς τολμήσωμεν νὰ ἐμβωμεν εἰς τὴν θάλασσαν. Όποιον δειγματα ἀφοισώσεως μὲ ἐκάμετε νὰ ἔδω, εἶπεν διαμόρδος. Ποτὲ, σχι ποτὲ δὲν ἀμφίβαλλον περὶ τῆς ἀγάπης σας. Πόσην ήδο-

νὴν αἰσθάνεταις ἡ ψυχὴ βλέπουσα ὑμᾶς ἀφιερωμένας εἰς τὴν τύχην μου. Άλλὰ ποτὲ βέβαια δὲν θὰ σᾶς κάμω τοιαύτην ἀδικίαν ἀφίνων ὑμᾶς νὰ κάμετε τοιαύτην θυσίαν. Ήστων ἀψηφῶ τὴν μανίαν τῆς θαλάσσης· δταν εἶμαι μόνος ἡ ζωὴ μου εἶναι μικρὸν πρᾶγμα, οἱ δὲ ἀνθρώποι δὲν θὰ χάσουν τίποτε δταν ἔγω ἀποθάνω. Άλλὰ σει;, Άμελίζα καὶ Μαριάνα, τόσαι δυστυχεῖς εἰς τὰς ὄποιας ἐπέχετε τόπον μητρὸς τοι θέλουν γίνει δταν σεις τὰς ἐγκαταλείψετε! Αἴ! σχι, σχι, ἐγκαταλείψετε καλύτερον ἐμὲ μόνον εἰς τὴν ὄλεθραν τύχην μου, δὲν ξηπην ἀξιος νὰ ἀφιερωσω εἰς ὑμᾶς τὰς ἡμέρας μου. Αναχωρῶ καὶ ἀν διθέδος λάβη συμπάθειαν δι' ἐμὲ δόπου καὶ ἀν ὑπάγω θέλω σπεύσει νὰ σᾶς πληροφορήσω τὴν τύχην μου καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω, γενναία Άμελίζα νὰ μου ἀποδώσετε τὴν σύζυγόν μου.

Άρουρ εἶπε ταῦτα ἐπορεύθη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀκ.η., δπου οἱ ὄφελμοί του ἀνεκάλυψαν τὴν λέμβον. Η δὲ Άμελίζα καὶ ἡ θυγάτηρ της τὸν ἡκολούθησαν. Ἐπλησίασαν εἰς τὴν λέμβον, δὲ δὲν οὔρασθε δότις κατεστάθη σκοτεινότερος, καὶ διανεμοῦ πνέων μετὰ περισσοτέρας βίας, προεμήνυν διτοι η τρικυμία ἐμελλε ν' αὐξήσῃ. Μὲ δλα ταῦτα η Μαριάνα καὶ ἡ μήτηρ της ἐπέμενον νὰ συνδέουσθον τὸν νέον Σικελὸν εἰς τὴν φυγήν του. Αλλ' αὐτὸς τὰς ἐμπόδιζε λέγων, δὲν θέλω κατ' οὐδένα τρόπον ἐπειδὴ δικίνδυνος εἶναι μέγιστος διτοι σᾶς. Αὐτὴ η λέμβος δύναται νὰ ναυαγήσῃ καὶ έγω νὰ σωθῶ. Άλλα σεις, ω γενναιοτάτη δυάδα, πῶς θὰ δυγκωθῆτε ν' ἀποφύγητε τὴν μανίαν τῆς θαλάσσης. Αφήσατε με μόνον νὰ παλαίσω μὲ τὴν τρικυμίαν, εἰδὲ θὰ μὲ ἀναγκάσσετε νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς χειρας τοῦ Φριδερίκου διὰ νὰ μὲ ὑψώσῃ ἴντος διλίγου εἰς τὸ ίντιωμα. Ταῦτα δὲ λέγων ἔφερε τὴν χειρα εἰς τὸ σχινίον, τὸ δόποιον ἥνοντας τὴν λέμβον μὲ τὴν ἀκτήν, καὶ ἐνῷ ἐτοιμάζετο νὰ πηδήσῃ ἴντος, η Μαριάνα καὶ ἡ μήτηρ της τὸν συνέλαβον ἀπὸ τὰ ἐνδύματα του, ἀλλὰ δύον αὐταὶ ἐπροσπάθουν νὰ τὸν κρατήσουν, τόσον αὐτὸς ἐπολυπλασίας τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ ἀπομακρύνθῃ ἀπὸ αὐτάς, τὸ δόποιον κατωρθώσας ἐπὶ τέλους, ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον, ἐπειτα κτυπήσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, καὶ τὸν ἄλλον ἔχων ἴντος τῆς λέμβου ὀδησσεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῷ δὲ η λέμβος ὀθουμένη ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐμακρύνετο τοχέως ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἀνέκραζεν εἰς τὰς δύο δυστυχεῖς, ὑγιαίνετε καὶ ἀγαπᾶτε με πάντοτε. Αὐταὶ δὲ ἀπεκρίθησαν. Βάρβαρες, ήμετες ήδυνάμεθα νὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν καὶ σὲ μᾶς ἡρυήθης αὐτὴν τὴν χάριν. Αἴ! δέρως καὶ ἡ φιλία δὲν ἡδυνήθησαν νὰ δαμάσσουν τὴν καρδίαν σου. Ο κίνδυνος εἶναι μέγας, τὸ δὲ γένος μας εἶναι δειλὸν, η μεγάλη δύμας ἀγάπη τὴν δόποιαν μᾶς ἐνέπνευσας ὑψώσε τὴν γενναιότητα μας. Ἐπειτα σιωπήσασαι περοσήλωσαν τοὺς ὄφελμούς των ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἥτις ὄρυμένη ἐκάλυψε τὰς διχθας μὲ τὰ ἀφρίζοντα κύματα της. Άλλα η νῦν γενομένη βα-